Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (wielka izba)

z dnia 7 października 2014 r.*

Skarga o stwierdzenie nieważności — Działania zewnętrzne Unii Europejskiej — Artykuł 218 ust. 9 TFUE — Ustalenie stanowiska reprezentowanego w imieniu Unii Europejskiej w ramach organu utworzonego przez umowę międzynarodową — Umowa międzynarodowa, której stroną nie jest Unia Europejska — Międzynarodowa Organizacja ds. Winorośli i Wina (OIV) — Pojęcie „aktów mających skutki prawne" — Zalecenia OIV

W sprawie C-399/12

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 TFUE, wniesioną w dniu 28 sierpnia 2012 r.,

Republika Federalna Niemiec, reprezentowana przez T. Henzego, B. Beutlera oraz N. Grafa Vitzthuma, działających w charakterze pełnomocników,

strona skarżąca,

popierana przez:

Republikę Czeską, reprezentowaną przez M. Smolka, E. Ruffera oraz D. Hadrouška, działających w charakterze pełnomocników,

Wielkie Księstwo Luksemburga, reprezentowane przez P. Frantzen, działającą w charakterze pełnomocnika,

Węgry, reprezentowane przez M.Z. Fehéra oraz K. Szíjjártó, działających w charakterze pełnomocników,

Królestwo Niderlandów, reprezentowane przez M. Bulterman, B. Koopman oraz J. Langera, działających w charakterze pełnomocników,

Republikę Austrii, reprezentowaną przez C. Pesendorfer, działającą w charakterze pełnomocnika,

Republikę Słowacką, reprezentowaną przez B. Ricziovą, działającą w charakterze pełnomocnika,

Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, reprezentowane przez J. Holmesa, barrister,

interwenienci,

przeciwko

* Język postępowania: niemiecki.

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez E. Sitbona oraz J.P. Hixa, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

popieranej przez:

Komisję Europejską, reprezentowaną przez F. Erlbachera, B. Schimę oraz B. Eggers, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

interwenient,

TRYBUNAŁ (wielka izba),

w składzie: V. Skouris, prezes, K. Lenaerts (sprawozdawca), wiceprezes, A. Tizzano, R. Silva de Lapuerta i T. von Danwitz, prezesi izb, J. Malenovský, E. Levits, J.C. Bonichot, A. Arabadjiev, D. Šváby, M. Berger, A. Prechal i E. Jarašiūnas, sędziowie,

rzecznik generalny: P. Cruz Villalón,

sekretarz: K. Malacek, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 26 listopada 2013 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 29 kwietnia 2014 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Republika Federalna Niemiec w swojej skardze żąda stwierdzenia nieważności decyzji Rady Unii Europejskiej z dnia 18 czerwca 2012 r. w sprawie ustalenia stanowiska, jakie należy przyjąć w imieniu Unii Europejskiej w odniesieniu do określonych rezolucji, które mają być podjęte w ramach Międzynarodowej Organizacji ds. Winorośli i Wina (OIV) (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją").

Ramy prawne

Prawo międzynarodowe

2 Zgodnie z art. 1 ust. 2 umowy dotyczącej utworzenia Międzynarodowej Organizacji ds. Winorośli i Wina, zawartej w dniu 3 kwietnia 2001 r. (zwanej dalej „umową w sprawie OIV"), „OIV realizuje swoje cele i wypełnia zadania określone w art. 2 jako organ międzyrządowy o charakterze naukowym i technicznym o uznanej kompetencji w dziedzinie winorośli, wina, napojów z zawartością wina, winogron stołowych, suszonych winogron i innych produktów pochodzących z winorośli".

3 Artykuł 2 umowy w sprawie OIV stanowi:

„1. W dziedzinie swoich kompetencji OIV realizuje następujące cele:

a) wskazywanie swoim członkom środków pozwalających na uwzględnienie kłopotów producentów, konsumentów i innych podmiotów w sektorze wina;

b) wsparcie dla innych międzynarodowych organizacji rządowych i pozarządowych, w szczególności tych prowadzących działalność normatywną;

c) wkład w międzynarodową harmonizację istniejących praktyk i norm oraz, w razie potrzeby, w opracowywanie nowych norm międzynarodowych w celu polepszenia warunków produkcji i sprzedaży produktów winiarskich, oraz uwzględnianie interesów konsumentów.

2. Dla osiągnięcia tych celów OIV wykonuje następujące zadania:

[…]

b) opracowywanie i formułowanie zaleceń oraz kontrola ich stosowania wspólnie ze swoimi członkami, w szczególności w następujących dziedzinach:

(i) warunki produkcji wina,

(ii) praktyki enologiczne,

(iii) definicja lub opis wyrobów, etykietowanie oraz warunki wprowadzenia do obrotu,

(iv) metody analizy i oceny produktów sektora wina;

[…]”.

4 Artykuł 8 umowy w sprawie OIV stanowi, że międzynarodowa organizacja międzyrządowa może wziąć udział w pracach OIV lub zostać jej członkiem i wnosić wkład w finansowanie tej organizacji na warunkach określonych dla każdego przypadku przez zgromadzenie ogólne na podstawie wniosku komitetu wykonawczego.

5 W Unii Europejskiej 21 jej państw członkowskich jest członkami OIV. Natomiast Unia nie jest członkiem tej organizacji. Korzysta ona jednak ze statusu „zaproszonego” w rozumieniu art. 5 ust. 2 regulaminu wewnętrznego OIV. Z tego tytułu Komisja Europejska jest uprawniona do uczestniczenia w spotkaniach grup ekspertów i komisji OIV oraz do interweniowania podczas tych spotkań na warunkach sprecyzowanych w tym regulaminie wewnętrznym.

Prawo Unii

6 Rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) (Dz.U. L 299, s. 1), w brzmieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1234/2010 z dnia 15 grudnia 2010 r. (Dz.U. L 346, s. 11) (zwane dalej „rozporządzeniem nr 1234/2007”), stanowi w art. 120f, zatytułowanym „Kryteria udzielania zezwolenia”:

„Przy udzielaniu zezwolenia na praktyki enologiczne zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 195 ust. 4, Komisja:

a) opiera się na praktykach enologicznych zalecanych i opublikowanych przez [OIV] oraz na wynikach eksperymentalnego stosowania dotychczas niedozwolonych praktyk enologicznych;

[…]”.

7 Artykuł 120g rozporządzenia nr 1234/2007, zatytułowany „Metody analizy”, przewiduje:

„Metody analizy służącej do określania składu produktów sektora wina oraz zasady, dzięki którym można ustalić, czy produkty te zostały poddane procesom, które nie są zgodne z dozwolonymi praktykami enologicznymi, są metodami i zasadami zalecanymi i opublikowanymi przez OIV.

W przypadku braku metod i zasad zalecanych i opublikowanych przez OIV Komisja przyjmuje odpowiednie metody i zasady zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 195 ust. 4.

W oczekiwaniu na przyjęcie tych zasad należy stosować metody i zasady dozwolone w danym państwie członkowskim”.

8 Artykuł 158a rozporządzenia nr 1234/2007, regulujący „[w]ymogi szczególne dotyczące przywozu wina”, w ust. 1 i 2 stanowi:

„1. Jeżeli przepisy nie stanowią inaczej, zwłaszcza w umowach zawartych zgodnie z [art. 218 TFUE], do produktów objętych kodami CN 2009 61, 2009 69 i 2204 przywożonych do Wspólnoty zastosowanie mają przepisy dotyczące nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych oraz etykietowania określone w części II tytuł II rozdział I sekcja Ia podsekcja I niniejszego rozporządzenia oraz w art. 113d ust. 1 niniejszego rozporządzenia.

2. Jeżeli przepisy w umowach zawartych zgodnie z [art. 218 TFUE] nie stanowią inaczej, produkty, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, są produkowane zgodnie z praktykami enologicznymi zalecanymi i opublikowanymi przez OIV lub dozwolonymi przez Wspólnotę zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i jego przepisami wykonawczymi”.

9 Rozporządzenie Komisji (CE) nr 606/2009 z dnia 10 lipca 2009 r. ustanawiające niektóre szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 479/2008 w odniesieniu do kategorii produktów winiarskich, praktyk enologicznych i obowiązujących ograniczeń (Dz.U. L 193, s. 1), w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 315/2012 z dnia 12 kwietnia 2012 r. (Dz.U. L 103, s. 38) (zwane dalej „rozporządzeniem nr 606/2009”), w art. 9 ust. 1 akapit pierwszy stanowi:

„Jeżeli wymogi dotyczące czystości i tożsamości substancji stosowanych w praktykach enologicznych, o których mowa w art. 32 akapit drugi lit. e) rozporządzenia (WE) nr 479/2008, nie są określone w dyrektywie Komisji 2008/84/WE […], stosuje się wymogi określone i opublikowane w Międzynarodowym kodeksie enologicznym [OIV]”.

10 Zgodnie z art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 606/2009:

„Komisja publikuje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* serii C wykaz i opis metod analizy, o których mowa w [art. 120g akapit pierwszy rozporządzenia nr 1234/2007] i które zostały opisane w »Zbiorze międzynarodowych metod analizy win i moszczu« [OIV], mających zastosowanie do kontroli limitów i wymogów określonych w przepisach wspólnotowych w odniesieniu do wytwarzania produktów winiarskich”.

Okoliczności powstania sporu i zaskarżona decyzja

11 Do czerwca 2010 r. państwa członkowskie z własnej inicjatywy koordynowały swoje stanowiska w ramach grupy roboczej ds. win i alkoholi OIV.

12 W dniu 16 maja 2011 r. Komisja przedstawiła na podstawie art. 218 ust. 9 TFUE wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie ustalania wspólnego stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii w odniesieniu do niektórych zaleceń poddanych pod głosowanie w ramach OIV. Niemniej jednak wniosek ten nie został przyjęty.

13 W ramach spotkań koordynacyjnych, które odbyły się w Porto (Portugalia) w dniach 22 i 24 czerwca 2011 r., państwa członkowskie będące również członkami OIV uzgodniły swoje stanowisko w przedmiocie zaleceń znajdujących się w porządku obrad zgromadzenia ogólnego tej organizacji. Komisja powiadomiła, że owe państwa członkowskie nie mogły zająć stanowiska, które mogłoby mieć wpływ na dorobek prawny Unii, oraz że w konsekwencji winny były sprzeciwić się każdej rezolucji tej organizacji, której przyjęcie prowadziłoby do naruszenia tego dorobku prawnego. Instytucja ta sporządziła przykładowy wykaz czternastu projektów rezolucji, których przyjęcie przez to zgromadzenie prowadziłoby zdaniem Komisji do naruszenia tego dorobku prawnego Unii.

14 Na zgromadzeniu ogólnym OIV w dniu 24 czerwca 2011 r. przyjęte zostały, w szczególności przez delegacje państw członkowskich, liczne rezolucje w drodze procedury konsensusu przewidzianej w art. 5 ust. 3 lit. a) umowy w sprawie OIV.

15 Z uwagi na nadzwyczajne zgromadzenie ogólne OIV w dniu 28 października 2011 r. w Montpellier (Francja) Komisja przedstawiła na podstawie art. 218 ust. 9 TFUE propozycję decyzji Rady. Niemniej jednak wniosek ten nie został przyjęty.

16 W dniu 27 kwietnia 2012 r. Komisja, mając na względzie zgromadzenie ogólne w dniu 22 czerwca 2012 r. w Izmirze (Turcja), przekazała Radzie propozycję dotyczącą decyzji w sprawie ustalenia wspólnego stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii w odniesieniu do rezolucji, które miały być przyjęte w ramach Międzynarodowej Organizacji ds. Winorośli i Wina (OIV) [COM(2012) 192 wersja ostateczna].

17 Ponieważ nie osiągnięto większości na rzecz tej propozycji, prezydencja Unii przedstawiła dwie następujące po sobie propozycje kompromisu. Druga propozycja, z dnia 6 czerwca 2012 r., została przyjęta większością kwalifikowaną podczas spotkania Rady „Rolnictwo i Rybołówstwo” w dniu 18 czerwca 2012 r. i stanowi zaskarżoną decyzję.

18 Pewna grupa państw członkowskich, wśród których znajduje się Republika Federalna Niemiec, głosowała przeciwko tej propozycji.

19 Motywy 5–7 zaskarżonej decyzji mają następujące brzmienie:

„(5) Projekty rezolucji OENO-TECHNO 08-394A, 08-394B, 10-442, 10-443, 10-450A, 10-450B, 11-483 i 11-484 ustanawiają nowe praktyki enologiczne. Zgodnie z art. 120f i 158a rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 rezolucje te będą miały wpływ na dorobek prawny.

(6) Projekty rezolucji OENO-SCMA 08-385, 09-419B, 10-436, 10-437, 10-461, 10-465 i 10-466 ustanawiają nowe metody analizy. Zgodnie z art. 120g rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 rezolucje te będą miały wpływ na dorobek prawny.

(7) Projekty rezolucji OENO-SPECIF 08-363, 08-364, 09-412, 10-451, 10-452, 10-459, 11-485, 11-486B, 11-489, 11-490, 11-491 i 11-494 ustanawiają wymogi dotyczące czystości i określania substancji stosowanych w praktykach enologicznych. Zgodnie z art. 9 rozporządzenia (WE) nr 606/2009 rezolucje te będą miały wpływ na dorobek prawny”.

20 Zaskarżona decyzja ma następujące brzmienie:

„Rada Unii Europejskiej,

uwzględniając [traktat FUE], a w szczególności jego art. 43 w związku z art. 218 ust. 9,

[…]

Artykuł 1

Stanowisko Unii podczas zgromadzenia ogólnego OIV, które odbędzie się w dniu 22 czerwca 2012 r., jest zgodne z załącznikiem do niniejszej decyzji i wyrażają je działające wspólnie w interesie Unii państwa członkowskie, które są również członkami OIV.

Artykuł 2

1. W przypadku przedstawienia przed spotkaniem OIV lub na nim nowych danych naukowych lub technicznych mogących wpłynąć na wskazane w art. 1 stanowisko dotyczące kwestii, względem których Unia nie przyjęła jeszcze stanowiska, państwa członkowskie będące również członkami OIV muszą powstrzymać się od głosowania na zgromadzeniu ogólnym OIV. Głosowanie jest odroczone do czasu ustalenia nowego stanowiska Unii na podstawie nowych informacji.

2. W następstwie koordynacji, zwłaszcza na miejscu, i bez odmiennej decyzji Rady ustanawiającej stanowisko Unii państwa członkowskie będące również członkami OIV mogą – działając wspólnie w interesie Unii – uzgodnić zmiany w projektach rezolucji wskazanych w załączniku do niniejszej decyzji w zakresie, w jakim zmiany te nie zmieniają treści owej decyzji.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich”.

21 Załącznik do niniejszej decyzji zawiera wykaz projektów rezolucji, których dotyczy stanowisko Unii opisane w art. 1 tej decyzji.

Żądania stron i postępowanie przed Trybunałem

22 Republika Federalna Niemiec wnosi do Trybunału o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i obciążenie Rady kosztami postępowania.

23 Rada wnosi o oddalenie skargi i obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania. Tytułem subsydiarnym, w razie stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji, państwo to zwraca się do Trybunału o utrzymanie w mocy jej skutków.

24 Republika Czeska, Wielkie Księstwo Luksemburga, Węgry, Królestwo Niderlandów, Republika Austrii, Republika Słowacka oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zostały dopuszczone do sprawy w charakterze interwenientów popierających żądania Republiki Federalnej Niemiec, podczas gdy Komisja została dopuszczona do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady.

W przedmiocie skargi

25 Skarga opiera się na jedynym zarzucie, opartym na niezastosowaniu w niniejszym przypadku art. 218 ust. 9 TFUE.

26 W swoich uwagach interwenienta Węgry i Królestwo Niderlandów podnoszą ponadto zarzuty oparte na naruszeniu przepisów traktatu FUE innych niż te, które zostały powołane w ramach jedynego zarzutu wskazanego w poprzednim punkcie.

27 Niemniej jednak strona, która na podstawie art. 40 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest dopuszczona do sprawy w charakterze interwenienta w sporze przed Trybunałem, nie może zmieniać przedmiotu skargi, który został zakreślony przez żądania i zarzuty stron sporu. Wynika stąd, że dopuszczalne są jedynie te argumenty interwenienta, które wpisują się w ramy wyznaczone przez te żądania i zarzuty.

28 Wobec tego zarzuty Węgier i Królestwa Niderlandów wskazane w pkt 26 niniejszego wyroku muszą zostać od razu odrzucone jako niedopuszczalne.

Argumentacja stron

29 W ramach jedynego zarzutu skargi Republika Federalna Niemiec, popierana przez Republikę Czeską, Wielkie Księstwo Luksemburga, Węgry, Królestwo Niderlandów, Republikę Austrii, Republikę Słowacką oraz Zjednoczone Królestwo, podnosi, po pierwsze, że art. 218 ust. 9 TFUE nie podlega zastosowaniu w kontekście umów międzynarodowych, które – jak umowa w sprawie OIV – zostały zawarte przez państwa członkowskie, a nie przez Unię jako taką.

30 Z brzmienia art. 218 ust. 9 TFUE wynika bowiem, że przepis ten dotyczy wyłącznie stanowisk, które mają być zajęte „w imieniu Unii", co zakładałoby, iż Unia dysponuje w ramach organów międzynarodowych prawem do bycia reprezentowaną lub prawem weta.

31 Systematyka art. 218 TFUE potwierdza, że jego ust. 9 stosuje się wyłącznie w kontekście umów zawieranych przez Unię.

32 Wykładnia ta jest wsparta przez genezę i funkcję art. 218 ust. 9 TFUE. Przepis ten, który prawie literalnie odpowiada art. 300 ust. 2 WE, przewiduje szczególną procedurę pozwalającą na szybką reakcję Unii w przypadku naruszenia przez inne umawiające się strony umowy międzynarodowej, której stroną jest także Unia.

33 Zasada kompetencji powierzonych, która reguluje rozgraniczenie kompetencji Unii, usankcjonowana w art. 5 ust. 1 i 2 TUE, zakazywała rozszerzania na zasadzie analogii procedury przewidzianej w art. 218 ust. 9 TFUE na wykonywanie umów międzynarodowych zawartych przez państwa członkowskie.

34 Ponadto praktyki i zasady, których dotyczą zalecenia OIV, należą nie do dziedziny wyłącznych kompetencji Unii, lecz do dziedziny rolnictwa w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. d) TFUE, która stanowi dziedzinę kompetencji dzielonych między Unią a jej państwami członkowskimi.

35 Po drugie, Republika Federalna Niemiec i państwa członkowskie dopuszczone do sprawy w charakterze popierających ją interwenientów podnoszą, że „akty mające skutki prawne" w rozumieniu art. 218 ust. 9 TFUE stanowią wyłącznie akty prawa międzynarodowego wiążące względem Unii. Wykładnia ta wynika z samego brzmienia tego przepisu i jest wsparta systematyką przepisów, w które wpisuje się art. 218 ust. 9 TFUE.

36 W niniejszej sprawie zalecenia OIV nie zaliczają się do kategorii aktów wskazanych w art. 218 ust. 9 TFUE. Z jednej strony zalecenia takie są bowiem pozbawione mocy wiążącej w prawie międzynarodowym. Z drugiej strony odesłania do zaleceń OIV zawarte w art. 120f lit. a), art. 120g

i art. 158a ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1234/2007 oraz w art. 9 rozporządzenia nr 606/2009 nawiązują do jednostronnego aktu prawodawcy Unii, który nie przyznaje tym zaleceniom kwalifikacji aktu prawa międzynarodowego mającego moc wiążącą, w szczególności względem państw trzecich.

37 Po trzecie, Królestwo Niderlandów podnosi, że brak zastosowania w niniejszej sprawie art. 218 ust. 9 TFUE jest potwierdzony przez okoliczność, że w dniu wydania zaskarżonej decyzji brak było absolutnej pewności, jeśli chodzi o zalecenia, które miały rzeczywiście zostać poddane pod głosowanie zgromadzenia ogólnego OIV w dniu 22 czerwca 2012 r.

38 Rada, wspierana przez Komisję, podnosi, w pierwszej kolejności, że art. 218 ust. 9 TFUE stosuje się względem ustanawiania stanowisk, które mają być zajęte w imieniu Unii w ramach organu międzynarodowego, takiego jak OIV, utworzonego mocą umowy międzynarodowej zawartej przez państwa członkowskie i powołanego do przyjmowania aktów mających skutki prawne, jeżeli dana dziedzina należy do kompetencji Unii.

39 Wykładnia językowa art. 218 ust. 9 TFUE pozwala stwierdzić, że w braku odmiennego uregulowania szczegółowego przepis ten stosuje się również w kontekście umów, których Unia nie jest stroną, jeżeli umowy te dotyczą dziedzin należących do kompetencji Unii.

40 Jeśli chodzi o kontekst, w który wpisuje się art. 218 ust. 9 TFUE, Rada utrzymuje, że z art. 216 TFUE i art. 218 ust. 1 TFUE nie można wyciągać żadnych wniosków, ponieważ przepisy te dotyczą zawarcia umów międzynarodowych przez Unię, podczas gdy art. 218 ust. 9 TFUE dotyczy nie postępowania w sprawie negocjacji lub zawarcia takich umów, lecz wykonania umowy, która może mieć skutki prawne w Unii.

41 Z punktu widzenia teleologicznego art. 218 ust. 9 TFUE ma na celu stworzenie ram proceduralnych pozwalających zdefiniować pozycję Unii w organizacjach międzynarodowych, w tym w kontekście umów międzynarodowych, których Unia nie jest stroną, jeżeli planowane do przyjęcia akty mają być następnie inkorporowane do prawa Unii.

42 Unia nie wkracza w kompetencje państw członkowskich, w przypadku gdy wykonuje ona na poziomie międzynarodowym kompetencje, które zostały jej przyznane na podstawie art. 43 TFUE w dziedzinach takich jak praktyki enologiczne i metody analizy produktów sektora wina.

43 Ponadto Unia ma, na podstawie art. 3 ust. 2 TFUE, wyłączną kompetencję zewnętrzną w dziedzinach objętych projektami zaleceń, o których mowa w załączniku do zaskarżonej decyzji, zważywszy, że mogą one wpływać na wspólne zasady Unii. Projekty te odnoszą się bowiem do praktyk enologicznych oraz metod analizy, które zgodnie z art. 120f lit. a), art. 120g i art. 158a ust. 2 rozporządzenia nr 1234/2007 oraz z rozporządzeniem nr 606/2009 posłużą za podstawę opracowania przepisów Unii, względnie mocą tych przepisów zostanie im nadana moc obowiązująca.

44 W drugiej kolejności Rada, popierana przez Komisję, podnosi, że art. 218 ust. 9 TFUE wymaga jedynie, żeby akty, które ma przyjąć organ międzynarodowy, wywierały skutki w ramach porządku prawnego Unii, bez konieczności wywoływania przez nie skutków w międzynarodowym porządku prawnym.

45 Przepis ten obejmuje zatem sytuację, w której międzynarodowe zalecenia, choć są pozbawione charakteru wiążącego, wywołują jednak skutki prawne w Unii na podstawie jej przepisów bezwzględnych.

46 W niniejszej sprawie zalecenia przyjęte podczas zgromadzenia ogólnego OIV w przedmiocie praktyk enologicznych i metod analizy miały skutki prawne w Unii z uwagi na wybór prawodawcy Unii odnośnie do włączenia ich do przepisów prawnych Unii.

47 W trzeciej kolejności Rada utrzymuje, że opisany w pkt 37 niniejszego wyroku argument Królestwa Niderlandów jest niezgodny z brzmieniem i celami art. 218 ust. 9 TFUE.

Ocena Trybunału

48 Zgodnie z art. 218 ust. 9 TFUE „Rada, na wniosek Komisji […], przyjmuje decyzję […] ustalającą stanowiska, które mają być zajęte w imieniu Unii w ramach organu utworzonego przez umowę, gdy organ ten ma przyjąć akty mające skutki prawne, z wyjątkiem aktów uzupełniających lub zmieniających ramy instytucjonalne umowy".

49 Przede wszystkim należy stwierdzić, po pierwsze, że przepis ten nawiązuje do organu utworzonego w drodze „umowy", bez sprecyzowania, że Unia powinna być stroną takiej umowy. Podobnie odesłanie w tym przepisie do stanowisk, które mają być zajęte „w imieniu Unii", nie zakłada, że Unia powinna być stroną umowy ustanawiającej dany organ międzynarodowy.

50 Wynika z tego, że brzmienie art. 218 ust. 9 TFUE nie stanowi przeszkody, ażeby Unia wydała decyzję ustalającą stanowisko, które ma być zajęte w jej imieniu w ramach organu utworzonego przez umowę międzynarodową, której nie jest ona stroną.

51 Ponadto należy podkreślić, że niniejsza sprawa dotyczy dziedziny wspólnej polityki rolnej, a ściślej rzecz ujmując, wspólnej organizacji rynku wina, dziedziny uregulowanej w bardzo szerokim zakresie przez prawodawcę Unii na podstawie kompetencji Unii opartej na art. 43 TFUE.

52 W przypadku gdy dana dziedzina należy do kompetencji Unii, tak jak ta, o której w poprzednim punkcie, brak udziału Unii w danej umowie międzynarodowej nie stanowi przeszkody w wykonywaniu przez nią tej kompetencji poprzez ustanowienie, w ramach swoich instytucji stanowiska, jakie ma być zajęte w jej imieniu w ramach organu utworzonego w drodze tej umowy, zwłaszcza za pośrednictwem państw członkowskich będących stronami tej umowy i działających solidarnie w interesie Unii (zob. wyrok Komisja/Grecja, C-45/07, EU:C:2009:81, pkt 30; zob. także podobnie opinia 2/91, EU:C:1993:106, pkt 5).

53 Powyższych rozważań nie podważają argumenty Republiki Federalnej Niemiec polegające na twierdzeniu, po pierwsze, że przepisy poprzedzające art. 218 ust. 9 TFUE, zawarte w tytule V części piątej tego traktatu, dotyczą wyłącznie umów między Unią a jednym albo kilkoma państwami trzecimi lub między Unią a jedną albo kilkoma organizacjami międzynarodowymi, i po drugie, że przyjęcie przez Unię decyzji w sprawie zawieszenia stosowania umowy, o której również mowa w art. 218 ust. 9 TFUE, jest możliwe wyłącznie w kontekście umowy międzynarodowej zawartej przez Unię.

54 W tym względzie należy bowiem stwierdzić, że celem przepisów wskazanych w poprzednim punkcie, innych niż art. 218 ust. 9 TFUE, jest wynegocjowanie i zawarcie umów przez Unię. Natomiast art. 218 ust. 9 TFUE dotyczy ustanowienia stanowisk, które mają być zajęte w imieniu Unii w ramach organu utworzonego w drodze umowy, które to decyzje w odróżnieniu od decyzji Unii w sprawie zawieszenia stosowania umowy mogą być przyjęte w przypadku wskazanym w pkt 52 niniejszego wyroku, również w kontekście umowy, której Unia nie jest stroną.

55 W konsekwencji okoliczność, że Unia nie jest stroną umowy w sprawie OIV, nie stoi jako taka na przeszkodzie zastosowaniu art. 218 ust. 9 TFUE.

56 Następnie należy zbadać, czy zalecenia podlegające przyjęciu przez OIV stanowią w niniejszej sprawie „akty mające skutki prawne" w rozumieniu tego przepisu.

57 W tym względzie z motywów 5–7 zaskarżonej decyzji oraz z załącznika do niej wynika, że zalecenia OIV poddane pod głosowanie zgromadzenia ogólnego owej organizacji, o której mowa w tej decyzji, dotyczą nowych praktyk enologicznych, metod analizy pozwalającej ustalić skład produktów z sektora wina lub, ponadto, wymogów dotyczących czystości i określenia substancji stosowanych w takich praktykach.

58 Rzeczone zalecenia należą zatem do dziedzin określonych w art. 2 ust. 2 lit. b) umowy w sprawie OIV, czego ponadto nie podważa żadna ze stron niniejszego sporu.

59 Tymczasem na podstawie art. 2 ust. 1 lit. b) i c) i art. 2 ust. 2 umowy w sprawie OIV zalecenia przyjęte w tych dziedzinach przez OIV służą przyczynianiu się do realizacji celów tej organizacji, polegających zwłaszcza na świadczeniu pomocy innym organizacjom międzynarodowym, w szczególności tym prowadzącym działalność normatywną, oraz na przyczynianiu się do międzynarodowej harmonizacji obowiązujących praktyk i norm, jak również – w zależności od potrzeb – wypracowaniu nowych norm międzynarodowych.

60 Należy ponadto zauważyć, że OIV na podstawie art. 2 ust. 2 lit. b) umowy w sprawie OIV jest odpowiedzialna, we współpracy ze swoimi członkami, do kontroli stosowania tych zaleceń.

61 Ponadto prawodawca Unii w ramach wspólnej organizacji rynku wina włącza te zalecenia do przepisów przyjmowanych w tym zakresie. Z art. 120g i art. 158a ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1234/2007 oraz z art. 9 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia nr 606/2009 wynika bowiem, że zalecenia OIV są wyraźnie zrównane z normami prawa Unii w odniesieniu do metod analizy pozwalającej ustalić skład produktów z sektora wina, stosowanych szczególnych wymogów w zakresie praktyk enologicznych przy imporcie wina z państw trzecich, jak również do wymogów dotyczących czystości i określenia substancji stosowanych w takich praktykach.

62 Odnośnie do art. 120f lit. a) rozporządzenia nr 1234/2007, przepis ten, stanowiąc, że Komisja „opiera się" zaleceniach OIV w zakresie udzielania zezwoleń na praktyki enologiczne, nieuchronnie oznacza, że zalecenia te podlegają uwzględnieniu przy opracowywaniu norm prawa Unii w tym zakresie.

63 Z powyższego wynika, że zalecenia będące przedmiotem niniejszej sprawy, które – jak stwierdzono w pkt 57 niniejszego wyroku – dotyczą nowych praktyk enologicznych, metod analizy pozwalających ustalić skład produktów z sektora wina lub wymogów dotyczących czystości i określenia substancji stosowanych w takich praktykach, mogą w sposób decydujący wywrzeć wpływ na treść przepisów przyjętych przez prawodawcę Unii w dziedzinie wspólnej organizacji rynku wina.

64 Z rozważań przytoczonych w pkt 57–63 niniejszego wyroku wynika, że takie zalecenia, w szczególności z uwagi na ich włączenie do prawa Unii na podstawie art. 120f lit. a), art. 120g i art. 158a ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1234/2007, a także art. 9 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia nr 606/2009, wywierają skutki prawne w rzeczonej dziedzinie i że Unia, choć nie jest stroną umowy w sprawie OIV, jest uprawniona do ustalania stanowiska, które ma być zajęte w jej imieniu względem tych zaleceń, zważywszy na ich bezpośredni wpływ na dorobek prawny Unii w tej dziedzinie.

65 Jeśli chodzi o argument Królestwa Niderlandów przedstawiony w pkt 37 niniejszego wyroku, stoją mu na przeszkodzie zarówno brzmienie, jak i cel art. 218 ust. 9 TFUE, który dąży do umożliwienia, żeby uprzednio ustalone w imieniu Unii stanowisko było wyrażone na ramach organu międzynarodowego, który „ma" przyjąć akty wywierające skutki prawne, niezależnie od kwestii, czy dane akty, których dotyczy stanowisko ustalone w ten sposób, ostatecznie zostaną rzeczywiście poddane pod głosowanie we właściwym organie.

66 Mając na uwadze całość powyższych rozważań, Rada w celu wydania zaskarżonej decyzji słusznie przyjęła za podstawę art. 218 ust. 9 TFUE.

67 Wobec tego jedyny zarzut Republiki Federalnej Niemiec podniesiony na poparcie jej skargi nie może być skuteczny.

68 Wynika z tego, że skarga powinna zostać oddalona.

W przedmiocie kosztów

69 Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Rada wniosła o obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania, a ta przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami postępowania. Zgodnie z art. 140 § 1 tego samego regulaminu, zgodnie z którym państwa członkowskie i instytucje interweniujące w sprawie pokrywają własne koszty, należy postanowić, że Republika Czeska, Wielkie Księstwo Luksemburga, Węgry, Królestwo Niderlandów, Republika Austrii, Republika Słowacka, Zjednoczone Królestwo i Komisja pokryją własne koszty.

Z powyższych względów Trybunał (wielka izba) orzeka, co następuje:

1) **Skarga zostaje oddalona.**

2) **Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami postępowania.**

3) **Republika Czeska, Wielkie Księstwo Luksemburga, Węgry, Królestwo Niderlandów, Republika Austrii, Republika Słowacka, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej i Komisja Europejska pokryją własne koszty.**

Podpisy